

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 8ης Φεβρουαρίου 2018*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία για την κήρυξη έκπτωσης – Εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης Vieta – Ουσιαστική χρήση του σήματος – Απόφαση που ελήφθη κατόπιν της ακύρωσης προγενέστερης απόφασης από το Γενικό Δικαστήριο – Άρθρο 65, παράγραφος 6, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 [νυν άρθρο 72, παράγραφος 6, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001] – Δεδικασμένο»

Στην υπόθεση T-879/16,

Sony Interactive Entertainment Europe Ltd, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τον S. Malynicz, QC,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον J. Crespo Carrillo και την D. Walicka,

καθού,

έτερος διάδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO:

Marpefa, SL, με έδρα τη Βαρκελώνη (Ισπανία),

με αντικείμενο προσφυγή κατά της απόφασης του τετάρτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 4ης Οκτωβρίου 2016 (υπόθεση R 1010/2016-4), σχετικά με διαδικασία για την κήρυξη έκπτωσης μεταξύ Sony Computer Entertainment Europe Ltd και Marpefa,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. M. Collins (εισηγητή), πρόεδρο, M. Kancheva και J. Passer, δικαστές,

γραμματέας: X. Lopez Bancalari, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Δεκεμβρίου 2016,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Μαρτίου 2017,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 10ης Νοεμβρίου 2017,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 3 Αυγούστου 2000, η Gedelson, SA κατέθεσε αίτηση καταχώρισης σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε [αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε, ο οποίος επίσης αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση συνίσταται στο ακόλουθο εικονιστικό σημείο:

- 3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος εμπίπτουν στην κλάση 9 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «δίσκοι ηχογραφήσεων, συσκευές καθαρισμού ηχογραφικών δίσκων, μεγαφωνικά συστήματα, μεγαφωνικά συστήματα αναγγελίας, ενισχυτές ήχου, βιντεοταινίες, μαγνητικές ταινίες, κουτιά ηχείων, κάμερες βίντεο, φωτοεκτεθειμένα κινηματογραφικά φιλμ, σύμπυκνοι δίσκοι, διαφάνειες, φωτογραφικές μηχανές, ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οθόνες βίντεο, συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου, συσκευές τηλεόρασης, πικάπ».
- 4 Το επίμαχο σήμα καταχωρίστηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2001 με αριθμό 1790674 για τα προϊόντα που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 3 ανωτέρω.
- 5 Στις 12 Δεκεμβρίου 2002, καταχωρίστηκε στο μητρώο του EUIPO η μεταβίβαση του επίμαχου σήματος υπέρ της Marpefa, SL.
- 6 Στις 25 Ιουλίου 2010, η καταχώριση του επίμαχου σήματος ανανεώθηκε έως τις 3 Αυγούστου 2020.
- 7 Στις 14 Νοεμβρίου 2011, η προσφεύγουσα, Sony Interactive Entertainment Europe Ltd, η οποία τότε είχε την επωνυμία Sony Computer Entertainment Europe Ltd, κατέθεσε αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος, δυνάμει του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 58, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 2017/1001), για όλα τα προϊόντα για τα οποία αυτό είχε καταχωρισθεί. Στην αίτηση αυτή υποστήριξε ότι δεν είχε γίνει ουσιαστική χρήση του σήματος αυτού στην Ευρωπαϊκή Ένωση κατά την κρίσιμη πενταετή περίοδο και ότι δεν συνέτρεχε εύλογη αιτία για τη μη χρήση.
- 8 Στις 21 Μαρτίου 2012, σε απάντηση στην αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος, η Marpefa δήλωσε ότι είχε γίνει ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος, τουλάχιστον στην Ισπανία, μεταξύ 14 Νοεμβρίου 2006 και 13 Νοεμβρίου 2011, για όλα τα προϊόντα

που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 3 ανωτέρω, και προσκόμισε σειρά αποδεικτικών στοιχείων που περιείχαν, μεταξύ άλλων, τον όρο «vieta», καθώς και το ακόλουθο εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (επίσης γκρι χρώματος):

/

- 9 Με απόφαση της 23ης Αυγούστου 2013, το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης αναφορικά με τα ακόλουθα προϊόντα: «μεγαφωνικά συστήματα, μεγαφωνικά συστήματα αναγγελίας, ενισχυτές ήχου» και «ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οθόνες βίντεο, συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου, συσκευές τηλεόρασης, πικάπ». Αναφορικά με τα λοιπά προϊόντα που καλύπτει το επίμαχο σήμα έκανε δεκτή την αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης.
- 10 Στις 28 Οκτωβρίου 2013, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO με αίτημα την ακύρωση της απόφασης του τμήματος ακυρώσεων στο μέτρο που αυτή απέρριπτε την αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης.
- 11 Με απόφαση της 2ας Ιουλίου 2014 (στο εξής: πρώτη απόφαση), το δεύτερο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή. Έκρινε, ουσιαστικά, ότι τα προσκομισθέντα από τη Marpefa αποδεικτικά στοιχεία καταδείκνυαν ότι είχε γίνει ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος στην Ένωση κατά την κρίσιμη περίοδο όσον αφορά τα προϊόντα «μεγαφωνικά συστήματα, μεγαφωνικά συστήματα αναγγελίας, ενισχυτές ήχου» και τα προϊόντα «ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οθόνες βίντεο, συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου, συσκευές τηλεόρασης, πικάπ» της κλάσεως 9.
- 12 Στην πρώτη απόφαση, το τμήμα προσφυγών, κατά πρώτον, ανέφερε ότι η κρίσιμη περίοδος για την εκτίμηση της ουσιαστικής χρήσης του επίμαχου σήματος εκτεινόταν από τη 14η Νοεμβρίου 2006 έως και τη 13η Νοεμβρίου 2011. Κατά δεύτερον, έκρινε ότι εν προκειμένω πληρούνταν οι απαιτήσεις σχετικά με τον τόπο της χρήσης. Κατά τρίτον, όσον αφορά τη διάρκεια της χρήσης, έκρινε, ουσιαστικά, ότι τα προσκομισθέντα από τη Marpefa αποδεικτικά στοιχεία καταδείκνυαν, στο σύνολό τους, τη «συχνότητα» και την «κανονικότητα» της χρήσης του επίμαχου σήματος στην Ένωση, ιδίως μεταξύ 2008 και 2011. Κατά τέταρτον, όσον αφορά τη φύση της χρήσης, διαπίστωσε ότι το επίμαχο σήμα δεν είχε χρησιμοποιηθεί υπό μορφή που να αλλοιώνει τον διακριτικό του χαρακτήρα σε σχέση με τη μορφή υπό την οποία είχε καταχωρισθεί. Κατά πέμπτον, έκρινε ότι από την σφαιρική εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων καθίστατο σαφές ότι το επίμαχο σήμα είχε χρησιμοποιηθεί για τον προσδιορισμό των προϊόντων που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 11 ανωτέρω. Στο πλαίσιο αυτό, επισήμανε ιδίως, στο σημείο 46 της πρώτης απόφασης, ότι ήταν σαφές ότι τα προϊόντα αυτά ήταν «ηλεκτρονικά και οπτικοακουστικά συστήματα, είδη και προϊόντα, τα οποία [αποτελούνταν] από ή [περιλαμβάνονταν] σε “συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου”», ότι «[είχαν] όλα παρόμοια ή πανομοιότυπη φύση και σκοπό και δεν [ήταν] συμπληρωματικά, αλλά συνδέονταν άρρηκτα μεταξύ τους», και ότι «[ανήκαν] στο “φυσικό πεδίο επέκτασης”», όπως καθορίστηκε από το Γενικό Δικαστήριο στην απόφαση της 14ης Ιουλίου 2005, Reckitt Benckiser (España) κατά ΓΕΕΑ – Aladin (ALADIN) (T-126/03, EU:T:2005:288). Στο ίδιο σημείο 46, το τμήμα προσφυγών προσέθεσε ότι η φράση «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» καθοριζόταν κατά τρόπο αρκούτως «σαφή και συγκεκριμένο» για να προσδιορίσει τα προϊόντα των οποίων η χρήση είχε αποδειχθεί και ότι δεν συνέτρεχε κανείς βάσιμος λόγος να επιχειρηθούν σημαντικές υποδιαίρεσεις εντός της κατηγορίας αυτής.
- 13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Σεπτεμβρίου 2014, το οποίο πρωτοκολλήθηκε με αριθμό T-690/14, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της πρώτης απόφασης. Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προέβαλε τρεις λόγους ακυρώσεως. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλούνταν από παραβίαση της αρχής περί μερικής χρήσεως, που προβλέπεται στο άρθρο 51, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 58, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001), και έβαλλε κατά των διαπιστώσεων στις οποίες είχε προβεί το τμήμα προσφυγών με το σημείο 46 της πρώτης απόφασης. Στο πλαίσιο του ανωτέρω λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστήριζε ουσιαστικά ότι η προστασία που παρέχεται στο επίμαχο

σήμα για τις «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» αφορούσε πολύ ευρύτερη κατηγορία προϊόντων η οποία έπρεπε να διαιρεθεί σε υποκατηγορίες. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στην προμνησθείσα υπόθεση, η προσφεύγουσα προσέθεσε ότι η εν λόγω κατηγορία δεν οριοθετούνταν με επαρκή σαφήνεια και ακρίβεια.

- 14 Με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Sony Computer Entertainment Europe κατά ΓΕΕΑ – Marpefa (Vieta) (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτό τον τρίτο λόγο της προσφυγής με την αιτιολογία ότι, ουσιαστικά, αντιθέτως προς ό,τι ανέφερε το σημείο 46 της πρώτης απόφασης, δεν μπορούσε να γίνει δεκτό ότι η φράση «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» προσδιοριζόταν κατά τρόπο αρκούντως «σαφή και συγκεκριμένο». Το Γενικό Δικαστήριο τόνισε, εξάλλου, ότι το EUIPO, ενώ κλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση να υποδείξει το περιεχόμενο της φράσης αυτής, δεν μπόρεσε να δώσει την παραμικρή πειστική απάντηση. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε επίσης ότι η εν λόγω φράση, υπό την κανονική και συνήθη σημασία της, ενδέχεται να περιλαμβάνει ένα ευρύ φάσμα οπτικοακουστικού και ηλεκτρονικού εξοπλισμού, συμπεριλαμβανομένου εκείνου ως προς τον οποίο το τμήμα ακυρώσεων είχε κρίνει ότι δεν είχε αποδειχτεί ουσιαστική χρήση. Κατά συνέπεια, στη σκέψη 69 της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), το Γενικό Δικαστήριο δήλωσε ότι έπρεπε να «ακυρωθεί η [πρώτη] απόφαση [...] καθόσον προ[έβλεπε] ότι [είχε] αποδειχθεί ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος για τις “συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου” και, συνεπώς, [απέρριπτε] την προσφυγή κατά της απόφασης του τμήματος ακυρώσεων με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος για τις εν λόγω συσκευές».
- 15 Τα σημεία 1 και 2 του διατακτικού της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), έχουν ως εξής:
- «1) Ακυρώνει την [πρώτη] απόφαση [...] στο μέτρο που με αυτή απορρίφθηκε η προσφυγή κατά της απόφασης του τμήματος ακυρώσεων με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης από τα δικαιώματα επί του [επίμαχου] σήματος για τις “συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου”.
- 2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.»
- 16 Κατόπιν της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), το προεδρείο των τμημάτων προσφυγών του EUIPO, με απόφαση της 6ης Ιουνίου 2016, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του τετάρτου τμήματος προσφυγών με αριθμό R 1010/2016-4.
- 17 Με απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2016 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τέταρτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή στην υπόθεση R 1010/2016-4.
- 18 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, καταρχάς, το τμήμα προσφυγών ανέφερε ότι, κατόπιν της μερικής ακύρωσης της πρώτης απόφασης με την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), όφειλε να εξετάσει κατά πόσον είχε γίνει ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος για τις «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» κατά την κρίσιμη περίοδο (σημείο 13 της προσβαλλόμενης απόφασης). Διευκρίνισε ότι η πρώτη απόφαση ήταν τελεσίδικη όσον αφορά τα προϊόντα «μεγαφωνικά συστήματα, μεγαφωνικά συστήματα αναγγελίας, ενισχυτές ήχου, ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οθόνες βίντεο, συσκευές τηλεόρασης [και] πικάπ» και ότι, κατά συνέπεια, είχε αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος ως προς αυτά τα προϊόντα (σημείο 14 της προσβαλλόμενης απόφασης).
- 19 Στη συνέχεια, το τμήμα προσφυγών εξέθεσε ότι η φράση «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» αφορούσε κάθε συσκευή που μπορεί να αναπαράγει ταυτόχρονα ήχο και εικόνα (σημείο 15 της προσβαλλόμενης απόφασης). Έκρινε ότι η συσκευή τηλεόρασης ήταν συνώνυμη μιας ειδικής συσκευής για την αναπαραγωγή ήχου και εικόνας και ότι, για τον λόγο αυτό, η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιόν του από την προσφεύγουσα έπρεπε να απορριφθεί (σημείο 17 της προσβαλλόμενης

απόφασης). Προσέθεσε ότι η φράση «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» ήταν «ειδική έκφραση και [...] αρκετά σαφές και ακριβές συνώνυμο των “συσκευών τηλεόρασης”», και ότι δεν συμπεριλαμβανόταν στον τίτλο της κλάσης 9 (σημείο 18 της προσβαλλόμενης απόφασης).

- 20 Τέλος, το τμήμα προσφυγών ανέφερε ότι δεν ασκούσε εν προκειμένω πλέον επιρροή η αρχή που έχει θέσει η νομολογία, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 61 της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), και σύμφωνα με την οποία, στην περίπτωση που ένα σήμα έχει καταχωρισθεί για μια κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών αρκετά ευρεία ώστε να διακρίνονται εντός αυτής πλείονες υποκατηγορίες που μπορούν να θεωρηθούν αυτοτελείς, η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης του σήματος για μέρος αυτών των προϊόντων ή υπηρεσιών συνεπάγεται προστασία μόνο για την ή τις υποκατηγορίες στις οποίες ανήκουν τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες για τις οποίες πράγματι χρησιμοποιήθηκε το σήμα (σημείο 19 της προσβαλλόμενης απόφασης).

Αιτήματα των διαδίκων

- 21 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
  - να καταδικάσει το EUIPO και την αντίδικο ενώπιον του τμήματος προσφυγών στα δικαστικά έξοδα.
- 22 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
  - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 23 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο λόγο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 72, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/1001). Με τον δεύτερο λόγο προβάλλεται παραβίαση της αρχής κατά την οποία τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες για τα οποία ή τις οποίες ζητείται η προστασία μέσω σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει να προσδιορίζονται από τον αιτούντα με επαρκή σαφήνεια και ακρίβεια.
- 24 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 207/2009, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, λαμβάνοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών δεν συμμορφώθηκε με το διατακτικό της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), ούτε με το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου το οποίο οδήγησε στο εν λόγω διατακτικό.
- 25 Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένα έκρινε ότι είχε τη δυνατότητα να επανεξετάσει το νομικό και πραγματικό ζήτημα του κατά πόσον η φράση «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» προσδιοριζόταν κατά τρόπο αρκούντως ακριβή ώστε να ανταποκρίνεται στην αρχή περί μερικής χρήσεως, ενώ το Γενικό Δικαστήριο είχε συμπεράνει το αντίθετο στην απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950). Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το ως άνω συμπέρασμα κατέστη αμετάκλητο, καθότι δεν τέθηκε υπό αμφισβήτηση στο πλαίσιο αίτησης αναίρεσεως κατά της εν λόγω απόφασης. Φρονεί ότι κακώς, επομένως, το τμήμα προσφυγών προέβαλε το επιχείρημα ότι, εφόσον η συσκευή τηλεόρασης μπορούσε να θεωρηθεί παράδειγμα συσκευής για την αναπαραγωγή ήχου και εικόνας, η

- φράση αυτή ήταν αποδεκτή. Επιπλέον, το επιχείρημα αυτό δεν αποτελεί έγκυρη απάντηση στο συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ότι η φράση «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» είναι υπερβολικά ευρεία υπό το πρίσμα της αρχής περί μερικής χρήσεως. Συγκεκριμένα, η προμνησθείσα αρχή τυγχάνει εφαρμογής επειδή ακριβώς εντός της «γενικής» αυτής φράσης είναι δυνατόν να διακριθούν υποκατηγορίες που μπορούν να θεωρηθούν αυτοτελείς.
- 26 Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι, στο σημείο 19 της προσβαλλόμενης απόφασης, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η αρχή περί μερικής χρήσεως που καθιέρωσε το Γενικό Δικαστήριο δεν ασκούσε πλέον επιρροή εν προκειμένω αποτελεί ακόμη ένα παράδειγμα παράβασης του άρθρου 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 207/2009.
- 27 Το EUIPO παρατηρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αποσαφηνίζει ορισμένες έννοιες, μεταξύ άλλων, ότι οι «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» είναι εκείνες οι οποίες, αποκλειστικά ή κυρίως, αναπαράγουν ταυτόχρονα ήχο και εικόνες, με αποτέλεσμα να αποκλείονται οι κάμερες βίντεο ή οι φωτογραφικές συσκευές. Επισημαίνει, επίσης, ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η φράση «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» ήταν συνώνυμη της φράσης «συσκευές τηλεόρασης», αφορούσε δηλαδή ένα προϊόν ως προς το οποίο είχε αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος.
- 28 Το EUIPO διατείνεται ότι το τμήμα προσφυγών συμμορφώθηκε προς την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), καθόσον εξέτασε κατά πόσον ήταν δυνατόν να διακριθεί, εντός της κατηγορίας «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου», οιαδήποτε ομογενής υποκατηγορία προϊόντων που θα μπορούσε να θεωρηθεί αυτοτελής. Το τμήμα προσφυγών δεν μπόρεσε, ωστόσο, να διακρίνει τέτοια υποκατηγορία, δεδομένου ότι η προμνησθείσα κατηγορία περιλάμβανε ένα μόνον είδος προϊόντων, εν προκειμένω τις συσκευές τηλεόρασης. Το EUIPO προσθέτει ότι ούτε η προσφεύγουσα πρότεινε, εξάλλου, τέτοια υποκατηγορία.
- 29 Το EUIPO προσθέτει ότι με τη συμπερίληψη των κινηματογραφικών προβολέων και των συσκευών αναπαραγωγής DVD και βίντεο στην κατηγορία «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου», πέραν των συσκευών τηλεόρασης, προκύπτει μια «εναλλακτική επεξήγηση» της έννοιας της φράσης «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου». Φρονεί, ωστόσο, ότι τα τρία ανωτέρω είδη προϊόντων δεν διαφοροποιούνται επαρκώς ώστε να είναι δυνατόν να αποτελούν συνεκτικές κατηγορίες ή υποκατηγορίες, που να μπορούν να θεωρηθούν αυτοτελείς. Με άλλα λόγια, δεν είναι δυνατόν να γίνουν σημαντικές υποδιαίρεσεις εντός της κατηγορίας «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου». Συνεπώς, η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσης του επίμαχου σήματος για συσκευές τηλεόρασης, κινηματογραφικούς προβολείς και συσκευές αναπαραγωγής DVD και βίντεο καλύπτει ολόκληρη την προμνησθείσα κατηγορία. Συναφώς, το EUIPO αναφέρει ότι, στο σημείο 41 της πρώτης απόφασης, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι είχε αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος για τους προβολείς και τις φορητές συσκευές αναπαραγωγής DVD.
- 30 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι στη νομολογία έχει υπογραμμιστεί η σημασία που έχει τόσο στην έννομη τάξη της Ένωσης όσο και στις εθνικές έννομες τάξεις η αρχή του δεδικασμένου. Πράγματι, προς διασφάλιση τόσο της σταθερότητας του δικαίου και των εννόμων σχέσεων όσο και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, επιβάλλεται να μην μπορεί να τεθεί ζήτημα κύρους των δικαστικών αποφάσεων οι οποίες έχουν καταστεί αμετάκλητες, μετά την εξάντληση των προβλεπομένων ενδίκων μέσων ή μετά την εκπνοή των προθεσμιών που τάσσονται για την άσκηση αυτών των ενδίκων μέσων (βλ. απόφαση της 19ης Απριλίου 2012, Artegoda κατά Επιτροπής, C-221/10 P, EU:C:2012:216, σκέψη 86 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 31 Στο πλαίσιο αυτό, κρίθηκε ότι το δεδικασμένο, αφενός, καλύπτει μόνον τα πραγματικά ή νομικά ζητήματα τα οποία επιλύθηκαν πράγματι ή κατ' αναγκασία συναγωγή με την επίμαχη δικαστική απόφαση και, αφετέρου, δεν καλύπτει μόνον το διατακτικό της απόφασης αυτής, αλλά εκτείνεται και στο σκεπτικό της που αποτελεί την απαραίτητη βάση του διατακτικού της, με το οποίο είναι, ως εκ τούτου, αδιαχώριστο (βλ. απόφαση της 19ης Απριλίου 2012, Artegoda κατά Επιτροπής, C-221/10 P, EU:C:2012:216, σκέψη 87 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 32 Σε σχέση με τα προϊόντα τα οποία αφορά η πρώτη απόφαση, πέραν των «συσκευών αναπαραγωγής εικόνας και ήχου», δηλαδή τα «μεγαφωνικά συστήματα», τα «μεγαφωνικά συστήματα αναγγελίας», τους «ενισχυτές ήχου», τους «ηλεκτρονικούς υπολογιστές», τις «οθόνες βίντεο», τις «συσκευές τηλεόρασης» και τα «πικάπ», από την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο ασπάστηκε το περιεχόμενο στην πρώτη απόφαση συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών ότι είχε αποδειχτεί η ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος ως προς τα εν λόγω προϊόντα. Το συμπέρασμα αυτό, άλλωστε, ουδόλως αμφισβητείται στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης.
- 33 Όσον αφορά τις «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου», από τις σκέψεις 63 έως 68 της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η φράση αυτή προσδιόριζε όχι μια σαφή και συγκεκριμένη κατηγορία προϊόντων, όπως είχε κρίνει το τμήμα προσφυγών στο σημείο 46 της πρώτης απόφασης, αλλά μια ευρεία κατηγορία οπτικοακουστικών και ηλεκτρονικών προϊόντων. Ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που παρατέθηκε στη σκέψη 61 της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 68 της ίδιας απόφασης, ότι δεν είχε αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος ως προς τις συσκευές αυτές.
- 34 Ως απόρροια των σκέψεων και των συμπερασμάτων που παρατέθηκαν στις σκέψεις 32 και 33 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 69 της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), και στο σημείο 1 του διατακτικού της ίδιας απόφασης, ότι η πρώτη απόφαση έπρεπε να ακυρωθεί στο μέτρο που απέρριπτε την προσφυγή κατά της απόφασης του τμήματος ακυρώσεων με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος για τις «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου».
- 35 Δεδομένου ότι δεν κατ' αυτής δεν ασκήθηκε αίτηση αναιρέσεως, η απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), κατέστη αμετάκλητη, οπότε διαπιστώνεται ότι έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να διευκρινιστεί ότι οι διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο στην απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), όσον αφορά το περιεχόμενο της φράσης «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» και την απουσία ουσιαστικής χρήσης του επίμαχου σήματος για τις συσκευές αυτές (βλ. σκέψη ανωτέρω), ήταν καθοριστικής σημασίας για την τεκμηρίωση του σημείου 1 του διατακτικού της εν λόγω απόφασης, με το οποίο ακυρώθηκε εν μέρει η πρώτη απόφαση. Ως εκ τούτου, καλύπτονται από το δεδικασμένο που απορρέει από την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), και πρέπει να θεωρηθούν ως οριστικώς κριθέντα ζητήματα.
- 36 Επιπροσθέτως, βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 207/2009, το EUIPO όφειλε να λάβει τα μέτρα που συνεπαγόταν η εκτέλεση της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950).
- 37 Κατά πάγια νομολογία, μια ακυρωτική δικαστική απόφαση ενεργεί *ex tunc* και έχει, συνεπώς, ως αποτέλεσμα την αναδρομική εξαφάνιση της ακυρωθείσας πράξης από την έννομη τάξη [βλ. απόφαση της 25ης Μαρτίου 2009, Kaul κατά ΓΕΕΑ – Bayer (ARCOL), T-402/07, EU:T:2009:85, σκέψη 21 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 38 Από την ίδια νομολογία προκύπτει ότι, προκειμένου να συμμορφωθεί με την ακυρωτική δικαστική απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, το θεσμικό όργανο από το οποίο προέρχεται η ακυρωθείσα πράξη υποχρεούται να σεβαστεί όχι μόνον το διατακτικό της απόφασης, αλλά και το σκεπτικό που οδήγησε στο διατακτικό αυτό και το οποίο συνιστά το αναγκαίο του έρεισμα, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια των όσων κρίθηκαν με το διατακτικό. Πράγματι, στο σκεπτικό αυτό, αφενός, εντοπίζεται επακριβώς η διάταξη που θεωρείται παράνομη και, αφετέρου, εμφανίζονται οι ακριβείς λόγοι της παρανομίας που διαπιστώνεται στο διατακτικό και που το

οικείο όργανο πρέπει να λάβει υπόψη κατά την αντικατάσταση της πράξης που ακυρώθηκε [αποφάσεις της 13ης Απριλίου 2011, Safariland κατά ΓΕΕΑ – DEF-TEC Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-262/09, EU:T:2011:171, σκέψη 41, και της 8ης Ιουνίου 2017, Bundesverband Deutsche Tafel κατά EUIPO – Tiertafel Deutschland (Tafel), T-326/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:380, σκέψη 19].

- 39 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών εκτέλεσε ορθώς την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), καθόσον δήλωσε, στο σημείο 14 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι η πρώτη απόφαση ήταν απρόσβλητη όσον αφορά τα «μεγαφωνικά συστήματα», τα «μεγαφωνικά συστήματα αναγγελίας», τους «ενισχυτές ήχου», τους «ηλεκτρονικούς υπολογιστές», τις «οθόνες βίντεο», τις «συσκευές τηλεόρασης» και τα «πικάπ» και ότι είχε επομένως αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος ως προς τα προϊόντα αυτά.
- 40 Το τμήμα προσφυγών εκτέλεσε εξίσου ορθώς την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), καθόσον έκρινε, στο σημείο 13 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι, συνεπεία της μερικής ακύρωσης της πρώτης απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου, όφειλε να λάβει νέα απόφαση όσον αφορά τις «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου», εφόσον η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιόν του από την προσφεύγουσα είχε καταστεί εκ νέου εκκρεμής για τη συγκεκριμένη αυτή πτυχή της υπόθεσης.
- 41 Αντιθέτως, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών σαφώς δεν έλαβε υπόψη την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), καθόσον δήλωσε, σε πλήρη αντίθεση με τα συμπεράσματα του Γενικού Δικαστηρίου που έχουν αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου (βλ. σκέψη 35 ανωτέρω), ότι η φράση «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου» είχε σαφές και ακριβές περιεχόμενο και κάλυπτε ένα μόνον είδος προϊόντων, ήτοι τις συσκευές τηλεόρασης, και καθόσον συνήγαγε εξ αυτού ότι είχε αποδειχθεί η ουσιαστική χρήση για τις «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου». Επομένως, σε εξίσου πλήρη αντίθεση με το σημείο 1 του διατακτικού της απόφασης της 10ης Δεκεμβρίου 2015, Vieta (T-690/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:950), το οποίο επίσης απέκτησε ισχύ δεδικασμένου βλ. σκέψη 35 ανωτέρω), το τέταρτο τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή της προσφεύγουσας κατά της απόφασης του τμήματος ακυρώσεων της 23ης Αυγούστου 2013, επιβεβαιώνοντας επομένως ότι βασίμως απορρίφθηκε η αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης από τα δικαιώματα επί του επίμαχου σήματος για τις «συσκευές αναπαραγωγής εικόνας και ήχου», όπως αποφάσισαν το τμήμα ακυρώσεων στην προμνησθείσα απόφασή του και, ακολούθως, το δεύτερο τμήμα προσφυγών στην πρώτη απόφαση.
- 42 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 207/2009, πρέπει να γίνει δεκτός.
- 43 Η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει επομένως να ακυρωθεί, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 44 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το EUIPO ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Ακυρώνει την απόφαση του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 4ης Οκτωβρίου 2016 (υπόθεση R 1010/2016-4), σχετικά με διαδικασία για την κήρυξη έκπτωσης μεταξύ Sony Computer Entertainment Europe Ltd και Marpefa, SL.**
- 2) **Καταδικάζει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.**

Collins

Kancheva

Passer

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Φεβρουαρίου 2018.

(υπογραφές)